

ΔΟΝ ΚΑΡΛΟΣ Ο ΒΟΥΡΒΩΝΟΣ
ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ

Βορείου Ἀμερικῆς ἐκ γονέων μαύρων. Εἶναι δὲ συνη-
νωμένοι οὕτως, ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς μιᾶς
καλύπτει τὴν δεξιάν τῆς ἐτέρας ἀπὸ τῆς μέσης μέ-
χρι τοῦ μέρους ὅπου ἄρχονται οἱ πόδες. Καὶ ὀλίγον
μὲν μετὰ τὴν γέννησίν των ἦτο εὐκολον ἢ ἀποχω-
ρισθῶσι, οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως χειροῦργοι δὲν ἐτόλμη-
σαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐγχείρη-
σιν. Περὶ τὸ τρίτον δ' ἔτος τῆς ἡλικίας των ἡ ἔνωσις

ἐν μόνον σώμα. Ὡσαύτως ἐὰν ἑκατέρα ὑψώσῃ τὸν
ἓνα τῶν ποδῶν τῆς δύναται διὰ τῶν δύο ἄλλων νὰ
βαδίσωσι βᾶδισμα φυσικὸν καὶ κανονικώτατον ἄλλὰ
καὶ διὰ τῶν τριῶν μόνον ποδῶν βαδίζουσι καὶ χορεύ-
ουσιν ἐξαιρετα.

Ἡ ὁμοιότης αὐτῶν εἶνε μεγίστη τὸ ἀναστημά
των ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των εἶνε μικρόν· εἶνε δὲ
ὕγιεσταται, ἀλλὰ τρώγουσιν ὀλίγον, μόλις ὅσον τρώγει

ΜΙΑΛΙΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΝΗ Αἱ Ἀμερικανίδες ἀδελφαί.

ἐγένετο ἀδιάσπαστος ἕνεκα τῆς συμφύσεως τῆς σπον-
δυλικῆς στήλης κατὰ τὸ ἱερὸν ὅστουν.

Αἱ αἰσθήσεις τῶν δύο ἀδελφῶν εἶνε ἀνεξάρτητοι
ἀπ' ἀλλήλων ὁπότεν τις ψηλαφήσῃ τὴν κεφαλὴν ἢ
τὸ στήθος ἢ τοὺς βραχίονας τῆς μιᾶς οὐδὲν αἰ-
σθάνεται ἡ ἐτέρα. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ μὲν δύναται νὰ
κοιμᾶται ἐν ᾧ ἡ ἐτέρα ἀναγινώσκει, ἢ νὰ ὁμιλῇ,
ἐν ᾧ ἡ ἐτέρα σιωπᾷ, ἢ νὰ πίνῃ ἐν ᾧ ἡ ἐτέρα τρώγει.
Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ
κάτω μέλη ἀμφοτέρων τῶν σωμάτων. Ὅταν λ. χ.
ψηλαφήσῃ τις τὸν πόδα τῆς μιᾶς ἀμέσως αἰσθάνε-
ται καὶ ἡ ἄλλη. Εἶναι δὲ λίαν περίεργον νὰ βλεπῇ
τις τὰ δύο ταῦτα ἠνωμένα σώματα βαδίζοντα τρέ-
χοντα ἢ χορεύοντα μετὰ τέχνης καὶ εὐστροφίας ὡς

γυνὴ γραία. Ἔχουσι φωνὴν καλὴν ἄδουσαι ἐντέχνως
ᾄσματα καὶ διωδίας, καὶ ὁμιλοῦσι τὴν ἀγγλικὴν καὶ
τὴν γερμανικὴν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν ὁ χωρισμὸς αὐτῶν
εἶνε ἤδη ἀδύνατος διότι ἀμέσως θὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος·
ἄλλως τε δὲν συμφέρι καὶ εἰς τὸν ἔχοντα αὐτάς, ὅστις
οὐκ ὀλίγα κερδαίνει περιφέρων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον
τὴν Δικέφαλον ταύτην ἀηδόνα του, ὡς αὐτὸς
ἀποκαλεῖ τὰ δυστυχῆ ταῦτα καὶ ἄξια λύπης πλά-
σματα.

Τοσαῦτα περὶ τῶν Ἀμερικανίδων ἀδελφῶν, αἵτινες
κατέλαβον ἤδη τὸν τόπον τῶν ἐσχάτως ἐν Νέα Ἰόρ-
κη ἀποθανόντων περιλαλήτων Σιαμαίων ἀδελφῶν.

Καλλιτεχνική ἐν Περσίοις ἔκθεσις τοῦ 1873. — ΚΟΡΡΕΓῆ ΤΟΥΡΚΟῦ. — Εἰκὼν I. Bonnat.

Καὶ ἔκλαιεν ὁ φίλος μου· καὶ ἐγὼ δὲ προσπαθῶν νὰ τον παρηγορήσω, δὲν εἰμπόρου νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα, διότι ἡ πένθος αὐτῆ διήγησις μ' ἐνθύμισε πάλιν τὸν θλιβερὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς μου Πετρίτου!

Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας εἶχον ἀυξήθῃ τὰ πτερὰ τῶν τέκνων μου, ἀλλὰ δὲν εἰμπόρου νὰ φάγωσι μόνον τῶν. Ἀνεκφραστον χαρὰν ἠσθανόμεν συλλογιζόμενος ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ πετάξωσιν εἰς τὸν κόσμον πέντε μικροὶ Πυργίται, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν ποιηκίων γνώσεών μου τὰς ὁποίας μακρὰ πείρα μ' ἐδίδαξε. Ἡ μήτηρ ὅμως, ἄλλως πως σκεπτομένη, ἔφριττε συλλογιζομένη ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰποχωρισθῆ ἀπὸ τῶν θησαυρῶν της.

Τάλαινα μήτηρ! καὶ ποῦ νὰ εἰξευρες ὅτι ὁ ἀποχωρισμός, ἤθελε γείνει συντομώτερον καὶ σκληρότερον παρ' ὅσον ἐφοβείσο!

Ἡμέραν τινα ἐξελοῦσα κατὰ τὸ σῦνηθες εἰς ζήτησιν τροφῆς, ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγην ὥραν περιχαρῆς, καὶ τρέξασα μὲ εἶπε·

— Πυργίτη μου, ἀνεκάλυφα, τροφὴν θρεπτικωτάτην καὶ ἄφθονον διὰ τὰ μικρὰ μας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα μ' ἔδειξεν ὄγκον ζύμης τὴν ὁποίαν εὔρεν ἐντὸς τοῦ σιτοβολῶνος. Ἐχάρην, ἐννοεῖται, καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς γείτων μου ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην μου περὶ τίνος ὑποθέσεως του, ἐμείνα μόνη ἢ σύζυγός μου καὶ ἐμοίρασε τὴν ζύμην εἰς τὰ τέκνα της καὶ ἔφαγε καὶ αὐτὴ φυλάξασα μέρος ἀνάλογον καὶ δι' ἐμέ. Ἐν ᾧ λοιπὸν συνωμίλου μετὰ τοῦ γείτονος μ' ἐφάνη ὅτι ἤκουσα κερυγὴν ὀξεῖαν καὶ ὀδυνηρὰν· τρέχω εἰς τὴν φωλεάν. . . καὶ — ὦ! ἀπελπίσια μου! — τί βλέπω! . . . ἡ ἀγαπημένη μου σύζυγος καὶ τὰ τέκνα μου ἐξέπνεον! . . .

Συμφορὰ μου! Ἡ ζύμη ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἡ μακαρίτρια εἶχεν εὔρει, καὶ φέρει μετὰ τὸς χαρᾶς, ἦτο ζύμη ἀναμειγμένη μετὰ δηλητηρίου διὰ τοὺς ποντικούς! . . .

ὦ! Θεὲ μου! ὦ! συμφορὰ μου!

Ἐπὶ δύο ὄλας ἡμέρας δὲν ἔβαλα τροφὴν εἰς τὸ στόμα μου. . . ἤθελον νὰποθάνω καὶ ἐγὼ, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν χαρὰν καὶ τὸ φῶς μου! Χάρις ὅμως εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς προτροπὰς τῶν κα-

λῶν γειτόνων μου, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως μὲ περιεκύκλωσαν προσπαθοῦντες νὰ με παρηγορήσωσι, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς τούτους φίλους — πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, — ἔζησα. . . Ἀλλ' ἔζησα διὰ νὰ σπαράσσεται ἡ καρδία μου δασάκις βλέπω μῆτέρα τρέφουσαν τὰ μικρὰ της! Μετὰ τὸ φρικτὸν τοῦτο δυστύχημά μου ἦτο δυνατόν πλέον νὰ μείνω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅστις καθ' ἐκάστην μ' ἐνθύμιζε τί εἶχον καὶ τί ἔχασα!

Ἀναχωρῶ λοιπὸν καὶ μετὰ μιᾶς ἐβδομάδος ἐδοιορίαν, ἐφθασα εἰς μέγα δάσος τὸ ὁποῖον ἦτο κανονικῶς διηρημένον εἰς δρόμους πλατεῖς καὶ ἐπιμελῶς ἐστρωμένους. Ἰδὼν ἐκεῖ μικρὸν στρουθίον τὸ ἠρώτησα πῶς ὀνομάζετο τὸ δάσος τοῦτο, ἐκεῖνο δὲ μ' ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο ὁ Βοτανικὸς κήπος. Εὐχαριστήσας τὸ στρουθίον, κατέβην εἰς ἓνα τῶν ὠραίων δρόμων τοῦ κήπου, καὶ ἐν ᾧ παρετήρουν περιέργως δεξιὰ

καὶ ἀριστερὰ, βλέπω ἀπέναντί μου νέον πτηνὸν ὀκτάκις ἢ καὶ δεκάκις μεγαλύτερόν μου. Ἡ κεφαλὴ του, ὁ λαιμός του, ἡ ῥάχις του καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στήθους του ἦσαν κατάμαυρα καὶ ἐστιλβον ὡς χάλυψ, ἐν ᾧ τὸ κάτω μέρος τῶν πτερυγῶν, ἡ κοιλία καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ στήθους ἦσαν κατάλευκα ὡς ἡ χιών. Εἶχε

δὲ οὐρὰν μακρὰν καὶ μαύρην, τῆς ὁποίας τὰ πτερὰ ἦσαν μακρότερα εἰς τὸ μέσον ἢ εἰς τὰ ἄκρα. Ἐπλησίασα περὶσσότερον καὶ παρετήρησα ὅτι εὔρισκετο εἰς ἀένχον κίνησιν, ἐπήδη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ εἰτίνασεν ἀκαταπαύστως τὴν οὐρὰν του. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπέταξεν ἐπὶ τίνος δένδρου· ἐπέταξεν ὅμως πολὺ ἄσχημα καὶ τοῦτο διότι αἱ πτέρυγές του ἦσαν πολὺ μικραῖ, καὶ ἡ οὐρὰ του πολὺ μακρὰ. Συνεπέρανα λοι-

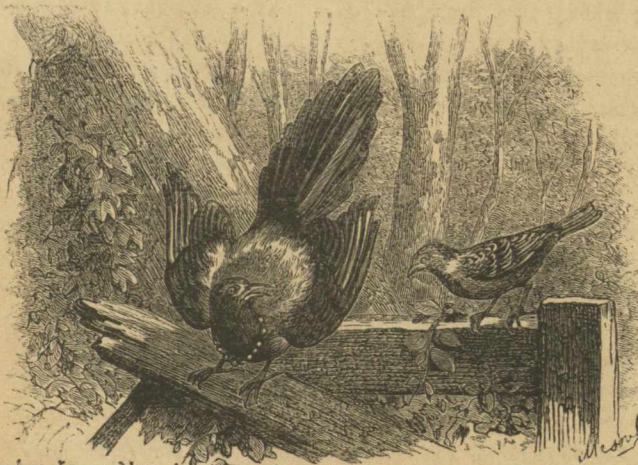
πὸν ὅτι ἕνεκα τῆς ἀτελείας τῶν πτερυγῶν του δὲν ἠδύνατο νὰναλάβῃ μεγάλα ταξίδια, καὶ ὅτι ὁ προορισμός του ἦτο νὰ πετᾷ μόνον ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, καὶ ἀπὸ κωδωνοστασίου εἰς κωδωνοστάσιον.

Ἐπέταξα λοιπὸν πλίστιον του καὶ το παρεκάλεσα νὰ με εἴπῃ τίνος ἦτο ὁ Βοτανικὸς κήπος ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὔρισκόμην. Ἐκεῖνο δὲ μετὰ προθυμίας μ' ἔδωκεν εἰκοσιν διαφόρους ἀποκρίσεις ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας χωρὶς ὅμως ἐγὼ νὰ ἐννοήσω οὔτε λέξιν. Τὸ ἐκύτταξα μετ' ἀπορίας. . . θαναμάσας τὴν εὐστροφίαν τῆς γλώσσης του καὶ τὴν πολυλογίαν του. Φυσικὰ τὸ ἠρώτησα πῶς ὀνομάζεται καὶ μ' ἀπεκρίθη ὅτι ὀνομάζετο Κίσσα!

(Ἐπταὶ συνέχεται).

... Ἀφῆνης εἶδον πλίστιον μου πετερυγίζουσαν μικρὰ, Πυργίτιδα (σελ. 70).

Τὸ ἐκύτταξα μετ' ἀπορίας. . . θαναμάσας τὴν εὐστροφίαν τῆς γλώσσης του καὶ τὴν πολυλογίαν του. . . Μὲ εἶπε δὲ ὅτι ὀνομάζεται Κίσσα !!!